

Мінінфраструктури України є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади у формуванні та забезпеченні реалізації державної політики у сферах авіаційного транспорту. До основних завдань Мінінфраструктури України у сфері ліцензування відносять затвердження ліцензійних умов і порядок здійснення контролю за додержанням ліцензійних умов провадження господарської діяльності щодо надання послуг з перевезення пасажирів авіаційним транспортом [2].

Із вищезазначеного, можна зробити висновок, що ліцензування є невід'ємним атрибутом форм державного регулювання.

В законах України широко розкриваються такі поняття як: ліцензування; ліцензійні умови; ліцензія; ліцензіат.

Слід зазначити, що Мінінфраструктури України є головним органом у формуванні та забезпеченні реалізації державної політики у сферах авіаційного транспорту.

Література

1. Про ліцензування певних видів господарської діяльності: Закон України від 1.06.2000 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2000. – №36. – Ст. 299.

2. Положення про Міністерство інфраструктури України: Указ Президента України від 17.07.2013 р. №581/2011 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/581/2011>

3. Про особливості державного регулювання діяльності авіаційних перевізників, пов'язаної з перевезенням пасажирів, вантажу повітряним транспортом: проект Закону України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.avia.gov.ua/front/print-er/23661?

4. Повітряний кодекс України від 19.05.2011. № 3393-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – №48-49. – Ст. 536

УДК 246.1:347.19(043.2)

Стрюк К. В., Кузнецов В. Є.,
студенти,

Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Козирева В. П., к.ю.н., доцент

ОСОБЛИВОСТІ ЗАКОНОДАВЧОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПРАВОВОГО СТАТУСУ ЮРИДИЧНИХ ОСІБ ПУБЛІЧНОГО ПРАВА

Реформування українського цивільного та господарського законодавства представляє собою складний процес та не завжди законодавець в змозі закріпити однозначні та виважені положення. Це стосується в першу чергу існування такої проблеми як поділ юридичних осіб на юридичних осіб публічного та приватного права й визначення правового статусу останніх. Проблематика статусу та діяльності публічних юридичних осіб досліджувалася та отримала висвітлення у роботах наступних вчених: Майданика Р. А., Шишки Р.Б., Спасибо-Фатєєвої І. В., Луця В. В., Харитонова Є. О., Ісаєва М. О. та інших науковців. Навіть ГК України не містить жодних положень стосовно правового статусу державних установ, що призводить до того, що їх діяльність регулюється спеціальними законами ("Про освіту", "Про вищу освіту", "Про музеї та музейну справу" ті ін.), котрі не містять уніфікованого підходу до визначення порядку їх створення, змісту установчих документів, основних засад їх діяльності, прав на майно, відповідальності установ та ін [1].

Українське законодавство закріпило відомий європейському приватному праву (зокрема, німецькому цивільному праву) поділ юридичних осіб на юридичних осіб приватного та публічного права. Але при цьому критерій який було використано для проведення класифікації, а саме – порядок їх створення, не є беззаперечним та однозначним. Як зазначає Харитонов Є. О. що, відповідно до Цивільного кодексу, юридичні особи бувають приватного та публічного права з вельми спірним критерієм, покладеним в основу такого розподілу у статті – 81, порядком їх створення та вважає, що основним критерієм поділу в даному випадку слід вва-

жати не порядок створення юридичних осіб, а цілі створення, а також галузь, у якій має діяти та чи інша особа [5, с. 126].

Частина 3 ст. 81 Цивільного кодексу України закріпила, що організаційно-правові форми, порядок створення, правовий статус юридичних осіб публічного права встановлюється Конституцією України та законами. До таких законів на сьогоднішній день можна віднести Господарський кодекс України, Закони "Про управління об'єктами державної власності", "Про приватизацію державного майна", а також постанову Верховної Ради України від 14 лютого 1992 р. № 2116-ХІІ "Про управління майном підприємств, установ та організацій, що є у загальнодержавній власності" [2]. У 2007 році на розгляд Верховної Ради України було внесено проект Закону "Про державні унітарні підприємства", метою якого було закріплення порядку створення державних унітарних (комерційних та казенних) підприємств як однієї з організаційно-правових форм юридичних осіб публічного права, засад їх діяльності, порядку управління, правового режиму майна цих підприємств [3]. При цьому вказаний проект не став тим законом, який би детально врегулював основні аспекти діяльності хоча б такої організаційно-правової форми юридичних осіб публічного права як держпідприємства. Отже, жоден із вказаних нормативно-правових актів (в тому числі проект) не визначили в повній мірі правове положення юридичних осіб публічного права.

Слід зазначити, що юридичні особи публічного права можуть створюватися як в організаційно-правових формах, передбачених ЦК України, так і в інших організаційно-правових формах, передбачених українським законодавством. Проте, на відміну від цивільного законодавства, яке містить вичерпний перелік організаційно-правових форм юридичних осіб, для юридичних осіб публічного права даний перелік застосувати неможливо. Але важко погодитись з думкою, що закріплення вичерпного переліку організаційно-правових форм публічних юридичних осіб не є обов'язковим [6, с. 40]. На нашу думку, це потрібно зробити у Господарському кодексі і врегулювати положення даних суб'єктів хоча б на мінімальному рівні для забезпечення правового регулювання численних та різноманітних державних організацій, зокрема установ.

Отже, Господарський кодекс України, прийнятий з огляду на

"врахування європейської традиції роздільної кодифікації цивільного та господарського (торгового, комерційного) законодавства" і застосування цього досвіду у багатьох країнах ЄС (Франції, Німеччині, Бельгії, Естонії, Латвії та ін.[4, с. 3]), не виконав повною мірою тієї ролі спеціального по відношенню до ЦК України закону, на яку він претендував. На сьогоднішній день можна констатувати існування нагальної необхідності врегулювання правового статусу юридичних осіб публічного права у спеціальному законодавчому акті.

Література

1. Господарський кодекс України від 03 лютого 2013 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – №18-22. – Ст. 144.
2. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 40-44. – Ст. 356.
3. Пояснювальна записка до проекту Закону України "Про державні унітарні підприємства" [Електронний ресурс] // Верховна Рада України (офіційний сайт).- Режим доступу: http://gska2.rada.gov.ua/pls/zweb_n/webproc4_1?id=&pf3511=30937.
4. Науково-практичний коментар Господарського кодексу України / Г. Л. Знаменський, В. В. Хахулін, В. С. Щербина та ін.; За заг.ред. В. К. Мамутова. – К. : Юріном Інтер, 2004. – 688 с.
5. Харитонов Є. О. Цивільне право України : Підручник / Є. О. Харитонов, О. В. Старцев. – К. : Істина, 2007. – 816 с.
6. Чантурия Л. Л. Юридические лица публичного права: их место в гражданском праве и особенности правового регулирования / Л. Л. Чантурия // Государство и право. – 2008. – № 3 – С. 38-45.